

Handelingen 1:21-24

1 wat er gevraagd wordt

2 waartoe er geroepen wordt

3 hoe er gekozen wordt

Gemeente,

Dat past precies bij deze zondag. Tussen hemelvaart en Pinksteren. Kijk maar in de Bijbel. In Handelingen 1:10 wordt hemelvaart beschreven en in Handelingen 2 Pinksteren. Precies daartussenin staat dan dat er een nieuwe apostel is aangesteld. Dus dat past precies bij deze zondag tussen hemelvaart en Pinksteren waarop ambtsdragers worden bevestigd. Natuurlijk de achtergrond is een heel andere. In Handelingen 1 moet er een nieuwe apostel komen omdat Judas zijn plaats verlaten heeft, is afgefallen van het geloof, verloren is gegaan. Bij ons is dat natuurlijk heel anders: 2 ambtsdragers nemen afscheid omdat zij niet meer herkiesbaar zijn na 3 periodes.

Trouwens, ik zeg dat nou wel zo, natuurlijk is bij ons de achtergrond een andere. Maar...is dat zo natuurlijk? Is het vanzelfsprekend dat je drie periodes volmaakt in het ambt? Dat je gezondheid krijgt, trouw blijft aan de gemeente, en aan God. Is het vanzelfsprekend dat je niet afhaakt, er de brui aan geeft? Dat je het geloof niet loslaat, God en Zijn Gemeente niet loslaat? Is dat vanzelfsprekend?

U zult zelf de eersten zijn om te zeggen: dat is een wonder. Wonder van Gods genade en trouw. Misschien wel mede omdat er in de gemeente zo veel om gebeden is voor u. Als het recht ligt dan ervaar je dat als een wonder. Een wonder is het als je tot geloof komt gebracht wordt, een wonder is het als je in geloof blijft. Door alles heen, door drukke tijden heen, door moeilijke tijden heen, door ambtelijke tijden heen. We horen het Paulus zo zeggen, jubelend, en verwonderd: ik heb de goede strijd gestreden, de loop beeindigd, ik heb het geloof behouden! Hoe is het mogelijk! Wat een wonder, wat een genade. Zo beleef je dat als je echt gelooft en in dat geloof op je plek bent.

Vind dat herkenning bij u, jou? Geen best teken als je het maar gewoon vind. Geen wonder dat ik ging geloven, en geen wonder dat ik bleef geloven. Weet je dan wel wat geloven is? Echt geloven?

Dus: door Gods genade en trouw is de situatie vanmorgen anders dan in Handelingen 1. Twee broeders hebben 3 periodes gediend en daarom moesten er twee nieuwe komen. En twee broeders hebben 2

periodes gediend en hebben zich bereid verklaard voor een derde periode. Daarom is er bevestiging en herbevestiging ambtsdragers.

1 wat er gevraagd word

Maar: hoe kom je aan ambtsdragers? Wat voor mannen moet je dan hebben? Wat voor mannen moet je zoeken voor ouderling-kerkrentmeester? Nou, wat zeggen we daarop? Misschien wel: nou, dat moeten mannen zijn die als ouderling hun woordje kunnen doen, goed met mensen om kunnen gaan. Die feeling hebben met de jeugd, en met de tijd waarin we leven, en ook wel weer met ouderen. Die als ouderling-kerkrentmeester beetje verstand van financiën hebben en bestuurlijke ervaring hebben.

Nou zeg ik niet dat in tweede instantie deze dingen niet wat mee kunnen en mogen spelen. Al zou je dan zeker ook moeten noemen dat het mannen moeten zijn die kunnen luisteren en die kennis hebben van een stukje geschiedenis van onze kerk en gemeente, die vertrouwd zijn met de belijdenissen van de kerk. Maar in Handelingen 1 noemt Petrus iets anders. Noemt hij niet, als je denkt aan apostel, dat het iemand moet zijn die de cultuur van zijn dagen kent, wat afweet van het Grieks Romeinse gedachtengoed van zijn tijd. Nee, het moet iemand zijn die al de tijd waarin de Heere Jezus onder ons in- en uitging met ons is geweest. Iemand die al die tijd, heel die tijd heeft meegemaakt vanaf dat Jezus Zijn openbare optreden begon (doop in de Jordaan) tot en met Zijn hemelvaart, een paar dagen geleden. Iemand die dus met het onderwijs en de Persoon van Jezus Christus vertrouwd is geraakt.

Met Zijn onderwijs. Al de tijd. Al die gelijkenissen, al die toespraken, die 'Ik – ben' woorden, de Bergrede over de wet en het gebed, over Zijn komend lijden en sterven. Dat is op zijn minst heel de inhoud van de catechismus: over zonde en genade, over geloof, gebod en gebed, over ellende verlossing en dankbaarheid, over Hem als Profeet, Priester en Koning. En aan het einde richting Zijn kruisdood, gestorven, begraven, nedergedaald ter hel, opgestaan ten derde dage, ten hemel gevaren. Al die tijd. Geen mensen die nog maar een half jaartje geleden erbij kwamen; geen mensen die na een tijdje dachten: nou weet ik het wel, ik hoor toch niks nieuws meer; geen mensen die 1 stukje, 1 accent, 1 stokpaardjes eruit hebben gehaald en de rest laten liggen. Nee, al de tijd en al de waarheid.

En met Zijn Persoon. Die gezien, geproefd hebben hoe Jezus optrad. Zijn houding: bewogen naar de schare, beproevend naar de Kananese vrouw, roepend naar de tollenaars, nodigend naar de bloedvloeiende vrouw, scherp tegen de farizeeën, eerlijk tegen de rijke jongeling, hatend tegen de zonde, liefhebbend tegen de zondaar. Zo

Jezus meegemaakt en door Hem gevormd. Naar Zijn beeld gelijkvormig gemaakt. Door de omgang met Hem. Zoals die koude steen en die warme steen. Hoe word die koude steen warm? Door die tegen die warme steen aan te houden? Hoe word mijn ijskoude leven warm? Door het tegen Jezus aan te drukken, steeds weer. Zijn warmte, Zijn gezindheid doorgloeit en vormt de mijne.

Zulke mannen zijn nodig voor het ambt. Liefst met zulke vrouwen naast zich. Zo voorbereid. Al minstens enkele jaren. En dat als een rode draad door hun leven heen: omgang met de leer van Jezus, met de Persoon van Jezus. Broeders, daarin mogen we elkaar ook opscherpen en oefenen in de vergaderingen gezamenlijk. Opdat we voorbeelden der kudde zijn. Voorbeelden van kennis van het Woord en de belijdenis, voorbeelden van de gezindheid van Christus.

Gemeente, laat u daarin meenemen! In dat onderwijs, in die gezindheid van Christus. Als rode draad door elke dag van je leven heen. Het spreekwoord zegt: waar je mee omgaat word je mee besmet. Daar bedoelen we mee, de mensen met wie je omgaat die beïnvloeden je. Praten zij alleen maar over voetbal of auto's, jij gaat er ook over praten, vinden zij het uiterlijk belangrijk en doen ze daar alles voor, jij gaat dat ook doen, dat heeft invloed op je. Daarom is het ook zo belangrijk met wie je omgaat. Aan welke invloeden je je blootstelt. Je moet we heel sterk staan geestelijk om te kunnen zeggen: ik kan midden tussen mensen komen die nergens aan doen, leven voor hier en nu, maar ik ben als evangelist in hun midden en ik beïnvloed hen in plaats van zij mij. Waar je mee omgaat word je mee besmet. Nou, dat geldt hier ook door de Heilige Geest. Wie met het Woord en met Christus omgaat die word besmet, gevormd, geheiligd naar dat Woord. In belijden en standpunten en overtuigingen. Die wordt gevormd naar Christus. Naar Zijn beeld en gezindheid. Naar Zijn Vader toe en naar anderen toe.

Zulke mannen komen in aanmerking voor het ambt. Bent u zo iemand? Voor een taak in Gods rijk. Bent u zo iemand? Anders kun je wel gaven hebben, en talenten. Om te praten of te luisteren, om te besturen, om met financiën om te gaan, om te luisteren en de geschiedenis te kennen, maar zonder deze omgang met het Woord en met Christus is het hol, leeg. Dat hoeven mensen niet altijd te zien, kunnen ze vaak niet eens zien, maar God ziet het wel. God ziet het hart aan. God ziet of je een levend lid bent van het lichaam, of een stalen pen, een kunstklep of een houten been. En alleen wat leeft dat hoort erbij! Dat leeft eeuwig.

2 waartoe er geroepen wordt

Wat is dan de taak? Om met ons getuige te worden van Zijn opstanding. Waarom staat er dat zo? Niet van Zijn kruisiging maar van Zijn opstanding?

Denk eens even mee, jongens en meisjes. Stel, er is een nieuw meisje op school in de klas. Zo verlegen, zo helemaal niet leuk. En jullie gaan haar pesten. Vreselijk. Mag nooit, maar toch. En je denkt: kan toch geen kwaad'. Vast ook hele nare ouders, die toch niks kunnen doen. En dan is de schooldag om en dat meisje word opgehaald. Door.....koning Willem Alexander. Dat meisje dat jij gepest hebt was Ariane. Dat is even schrikken! Je hebt het kind van de koning gepest! Wat nu?

Kijk, zo was het gegaan: ze hadden Jezus van Nazareth veracht, verworpen. Ze hadden Zijn woorden opzij gezet en afgeserveerd. Ze hadden Hem gevangen genomen en veroordeeld. Gekruisigd en gedood. Ze dachten: dat kan best, dat geeft toch niks, daar komt nooit meer iemand op terug, daar horen we nooit meer iets van. Maar toen stond Jezus op uit de doden. Zijn opstanding. Dat bewees: deze Jezus is het Kind van de Koning van hemel en aarde. Zijn opstanding bewees: God is met Hem, God staat achter deze Jezus van Nazareth. God neemt het voor Hem op. Dat betekent ook dat Zijn dood een heel andere dood is dan gedacht. Veel meer dan een martelaarsdood. Een Middelaarsdood. Een dood waarin verzoening ligt. Volkomen gerechtigheid en volkomen strafdragen. Dat Zijn dood het offer is waarin vrede met God is vergeving van zonden en eeuwig leven.

En als ambtsdrager is onze taak om daarvan, van Zijn opstanding getuige te zijn. Getuige. Wat is dat ook al weer? Nou, een getuige is iemand die het zelf gezien heeft. Die met eigen ogen heeft gezien waar iemand was. Een getuige laat zich ook zomaar niet van zijn punt afbrengen, want hij zegt: ik heb het gisteren met mijn eigen ogen gezien dat hij nog in dorp was, ik heb hem zelf ontmoet, dus toen leefde hij nog. Zeker weten.

Ambtsdragers zijn getuigen. Getuigen dat Jezus opgestaan is, dat Hij leeft. Uit eigen ervaring, uit eigen ontmoeting. Wanneer? Wanneer hebt u Jezus nog ontmoet als Levende? Ik hoop gisteren nog. En eergisteren ook. En de dag daarvoor ook. In Zijn huis, in mijn gebed, boven de Bijbel. Jezus leeft. Hoever moet u terug voor een ontmoeting met Jezus? Zodat u zeggen kunt: ja, Jezus is opgestaan. Mensen hebben Hem wel verworpen, maar God heeft Hem opgewekt.

In Christus komt God Zelf tot ons. In Zijn woorden, in Zijn offer, in Zijn opstanding. God Zelf komt tot ons: roepend, nodigend, waarschuwend, kom tot Hem! En u zult behouden zijn. Anders is Hij nog

niet met u klaar! Dat geeft vragen: hoe deel ik in Hem, hoe weet ik dat, hoe leef ik met en uit Hem? Rondom deze dingen is er de worsteling om zielen.

Dat getuigenis geeft u op huisbezoek. Dat getuigenis geeft u door in het diaconale werk. Voor dat getuigenis zoekt u plaats in de zorg voor de gebouwen. Dat getuigenis dat in de prediking klinkt draagt u mee met meedenken en bespreken of het wel zuiver en Bijbels klinkt. Dat getuigenis dat draagt u in het gebed voor de gemeente, dat zij die getuigenis zal horen en geloven en er zich door laat gezeggen. Dat is uw taak, uw roeping.

Zo is een ambtsdrager geroepen tot getuige van Jezus' opstanding. En wat een zegen als wij in ons ambtelijk werk dat centraal mogen en kunnen stellen. Dat we geen brandjes hoeven te blussen, bijzaken hoeven te bespreken, op huisbezoek niet en op vergaderingen niet.

Dat betekent voor ons als gemeente heel veel. Dat dus ambtelijk in de prediking, gedragen door de andere ambten en dat door alle ambtelijke dienst heen dit getuigenis tot ons komt: het getuigenis van Jezus opstanding. Dat Hij leeft van Godswege. En dat Hij namens Zijn Vader tot u spreekt in wet en Evangelie. Zijn Evangelie aanbod heeft Goddelijke volmacht. Van Godswege, met Gods instemming wordt u hem aangeboden. Of u Hem ook aan mag nemen... Of u Hem ook te voet mag vallen! Of dat ook je worsteling mag zijn!

Het is uw hoogste verantwoordelijkheid om dat te doen! Want Jezus verwerpen dat is het kind van de Koning verwerpen. Jezus verachten is God Zelf verachten. Aan Jezus voorbijgaan, dat is aan God voorbijgaan. Dat komt je duur te staan! God toornet Zich schrikkelijk over de verwerping van Zijn Zoon. Dat is een wraak zo heilig, zo Goddelijk, daar ben je als mens eeuwig niet mee klaar.

Als je eens wist denk ik wel eens, hoeveel er voor je gebeden word, hoeveel ambtsdragers anderen voor jou bidden, dan zou je je echt bekeren. Theologisch klopt dat niet, maar toch denk ik dat wel eens: wist je maar hoe er voor je gebeden wordt.

Getuige van Zij opstanding. Ambtelijk. Maar ook niet ambtelijk. Wij allen: op werk, school, familie, vakantie. Overal en altijd. Een echte getuige getuigt graag. Jij ook? Bidt om gelegenheden. Vandaag, morgen. Doet alleen al daarom bidden en danken rond zijn eten: misschien vraagt iemand er wel iets over, dan mag ik wat getuigen.

Tenslotte: een getuige is bereid te lijden. Getuigen zijn bereid het getuigenis met hun leven te verzegelen. Dat hoort er ook bij en is de uiterste spits.

3 hoe er gekozen wordt

Dan is het maar goed dat het derde komt. Vers 24. Petrus bidt dat God, de Kenner der harten zal aanwijzen wie er apostel moet worden. Hoe dat dan precies gebeurt is wat onduidelijk, maar: God wijst Matthias aan. Zo gaat dat dus.

Hoe is het gekomen dat deze broeders ouderling worden vandaag? Hebben ze een brief geschreven? Solliciteren noemen we dat. Ik wil graag ouderling worden. Mooi trouwens als je dat graag wilt. En ik denk dat ik daar best geschikt voor ben. Ik kan goed met mensen omgaan, ik heb wel wat verstand van geld om ook kerkrentmeester te kunnen zijn en ik heb bestuurlijke ervaring. Ik hoop dat u mij uitnodigt voor een gesprek en dat ik het worden mag. Dan zult u er geen spijt van krijgen. Zouden ze zo'n brief geschreven hebben? Vraag het maar eens als je ze straks een hand gaat geven.....

We horen Petrus bidden en op de stemmingsvergadering hebben wij het ook gebeden: o HEERE, Gij Kenner der harten van allen, wijs Gij van deze twee één aan. En dat is toen gebeurd. Op onze vergadering. Door de stemming heen heeft God hen aangewezen? Waarom hen en niet de twee anderen? Omdat zij beter zijn, vromer? Bent u het daarom geworden? Nee, dat weten wij niet. Daar zijn zoveel draden. God gaat Zijn weg met mensen, en met Zijn Gemeente, God gaat Zijn weg in beproeving en in weldaden, Zijn weg kan oordeel en zegen inhouden. Nee, wij kunnen daar niet in kijken. Maar God heeft u aangewezen! Jou wil Ik hebben. Dat drong tot u door die week van beslissing.

Want u heb Ik verkoren. Dien Gij verkoren hebt. Dan kun je alleen maar stil worden. Wie ben ik? Mij verkoren tot het ambt. U vertrouwt mij zo'n taak toe in Uw Gemeente, in Uw rijk. Mij, zondaar, geneigd tot dwalen, vatbaar voor onverstand, zo makkelijk te zondigen te brengen, zo vol van moedeloosheid en kleinmoedigheid, en zo vol van overmoed en eerezucht. Mij verkoren tot het ambt? Ik hoop dat als u herbevestigd word, u er nog even verwonderd over bent. En als u afscheid neemt, nog meer.

Dat betekent wel enkele dingen. Dat u in de ambtsdragers met Christus Zelf te maken hebt. In hen treedt Christus de gemeente binnen elke dienst. Wees dan maar eerbiedig stil en richt je op Hem. In hen wil Christus afspraak met u maken voor huisbezoek. In hen vermaant Christus ons en spreekt Hij ons aan. Hoe je over ambtsdrager praat, dat trekt God Zich aan.

Dat betekent direct ook dat ambtsdragers dus gehouden zijn om Zijn wil en Woord te doen. Dat er geen millimeter tussen zit, tussen wat zij zeggen en wat de Heere wil. Dat zij in hun woord en in hun houding echt Hem afspiegelen. Want zij gaan namens Christus de gemeente voor en door.

God zij dank betekent het dan ook: dat u daarop terug mag vallen, en kunt vallen. Als u ergens heen moet en u ziet er als een berg tegen op. Als het eerste consistoriegebed er aan komt, de eerste nabegraffenis, het eerste rouwbezoek. U mag altijd zeggen: HEERE, ik ben er niet aan begonnen op eigen initiatief. Maar omdat U mij aanwees. Omdat U mij riep. En U Die roept bent getrouw, Die het ook doen zult. Als je daar toch niet op terug kunt vallen. Met knikkende knien en een bonzend hart en een smekende ziel. Heere, ik met erheen, maar hoe kan ik zonder U. Maar Gij hebt mij geroepen, het is Uw wil geweest. Uw houvast in ambtelijke noden.

Ds A. Beens hield ons eens voor: later kun je wel weer eens terugverlangen naar die tere momenten van het begin, die knikkende knien en die roepende ziel. Want als ervaring dat allemaal dicht gaat smeren, en routine het vlak gaat maken, ben je vaak verder van de Heere dan in die eerste momenten.

God geeft ieder Zijn plaats in Zijn rijk. Daar mag je naar zoeken: Heere, wat is Uw plaats voor mij? Wilt U iets op mijn weg brengen? Als je maar mag weten: ik doe wat ik doe omdat God er mij toe riep. Dan mag je terugvallen op God Die je riep. Ook als Hij roept tot getuigenis uitmondend in martelaarschap. Terugvallend op Hem Die riep kan dat, doet Hij dat, maakt Hij dat waar. Maar begin nooit ergens aan zonder dat je weet dat Hij je ertoe roept.

En zo in Zijn dienst, ambtelijk of niet, dan merk je één ding: je leert de HEERE steeds meer kennen. Het drijft je dichter en dichter naar Hem toe. Je hebt Hem nodig. Verzoenend en om wijsheid en kracht. En na een aantal jaren mag je zeggen: ik heb Hem nu nog meer leren kennen dan voorheen. In Zijn trouw, Zijn wijsheid, Zijn goedheid, Zijn kracht, Zijn genade.

Heerlijk, om in Zijn dienst te mogen staan.

Amen